

Vendim nr. 280, datë 30.07.2026

Kolegji i Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë, i përbërë nga:

Fiona Papajorgji,	Kryetare
Sonila Bejtja,	Anëtare
Sandër Beci,	Anëtar

në datën 30.07.2026 mori në shqyrtim paraprak kërkesën nr. 13 (I) 2026 të Regjistrit Themeltar, që i përket:

KËRKUES: **ILIR MUZHAQI**

OBJEKTI: **Shfuqizimi i vendimit nr. 00-2025-1137, datë 10.07.2025 të Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë, si i papajtueshëm me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë.**

BAZA LIGJORE: **Nenet 42, 43, 131, pika 1, shkronja “f”, dhe 134, pika 1, shkronja “i”, të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë (Kushtetuta); ligji nr. 8577, datë 10.02.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, i ndryshuar (Ligji Organik i Gjykatës).**

Kolegji i Gjykatës Kushtetuese (Kolegji), pasi dëgjoi relatorin e çështjes Sandër Beci, shqyrtoi kërkesën, dokumentet shoqëruese të saj, si dhe diskutoi çështjen në tërësi,

V Ë R E N:

I

Rrethanat e çështjes

1. Mbi kallëzimin e bërë në Komisaratin e Policisë nr. 4. Tiranë nga shtetasit F.D. dhe M.P., duke pretenduar se janë mashtruar nga kërkuesi, Prokuroria pranë Gjykatës së Shkallës së Parë të Juridiksionit të Përgjithshëm Tiranë ka paraqitur kërkesë për vleftësimin si të ligjshëm të arrestit në flagrancë (të datës 09.10.2023) dhe caktimin e masës së sigurimit

“Arresti në burg”, të parashikuar nga neni 238 i Kodit të Procedurës Penale (KPP), ndaj kërkuesit, si personi nën hetim i dyshuar për kryerjen e veprës penale “Mashtrimi”, të parashikuar nga neni 143/2 i Kodit Penal (KP).

2. Gjykata e Shkallës së Parë e Juridiksionit të Përgjithshëm Tiranë, me vendimin nr. 2357 akti, datë 21.10.2023, ka vendosur vleftësimin si të ligjshëm të arrestit në flagrancë të kërkuesit dhe caktimin ndaj tij të masës së sigurimit “Arresti në burg”. Mbi ankimin e kërkuesit, Gjykata e Apelit e Juridiksionit të Përgjithshëm e ka lënë në fuqi masën e sigurimit. Në vijim, në datën 25.04.2024, kërkuesi i është drejtuar Gjykatës së Shkallës së Parë të Juridiksionit të Përgjithshëm Tiranë me kërkesë për shuarjen e masës së sigurimit “Arresti në burg”, dhënë me vendimin nr. 2357 akti, datë 21.10.2023 të po asaj gjykate.

3. Për këtë kërkesë Gjykata e Shkallës së Parë e Juridiksionit të Përgjithshëm Tiranë, me vendimin nr. 1051, datë 29.04.2024, ka vendosur rrëzimin e kërkesës penale nr. 1051, me datë regjistrimi 25.04.2024 të kërkuesit, si të pabazuar në ligj. Ndaj këtij vendimi ka paraqitur ankim kërkuesi dhe Gjykata e Apelit e Juridiksionit të Përgjithshëm, me vendimin nr. 1316/30-2024-4351, datë 04.06.2024, ka vendosur lënien në fuqi të vendimit të gjykatës së shkallës së parë. Për rekursin e kërkuesit, Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë, në dhomën e këshillimit, me vendimin nr. 00-2025-1137, datë 10.07.2025, ka vendosur mospranimin e rekursit të kërkuesit, pasi nuk referonte në shkaqet e parashikuara në nenin 432 të KPP-së.

4. Në datën 12.05.2026 (sipas shërbimit postar), kërkuesi i është drejtuar Gjykatës Kushtetuese (Gjykata) me ankim kushtetues individual, sipas objektit të tij. Në lidhje me afatin për shqyrtimin paraprak të çështjes, të përcaktuar në nenin 47, pika 1, të Ligjit Organik të Gjykatës, bazuar në nenet 15, pika 2 dhe 21, pika 1, të Rregullores për Procedurat Gjyqësore të Gjykatës Kushtetuese, në këtë afat nuk llogaritet periudha e lejes vjetore të anëtarëve të Gjykatës, sipas nenit 18, pika 1, shkronja “b”, të po këtij ligji.

II

Pretendimet e kërkuesit

5. **Kërkuesi**, në mënyrë të përmblodhur, ka parashtruar se i është cenuar:

5.1. *Parimi i paanshmërisë*, pasi:

- (i) Gjyqtari I.P. ka qenë në kushtet e papajtueshmërisë për shkak se për të njëjtin procedim ka dhënë një numër shumë të madh vendimesh për të. Në të njëjtën situatë janë edhe dy gjyqtarët e tjerë të Kolegjit Penal që kanë gjykuar rastin objekt shqyrtimi, A.B. dhe M.B. Këto vendime gjenden në Gjykatën e Lartë e cila mund t’i vërë në dispozicion.

- (ii) Gjyqtarja E.T. që ka miratuar në apel arrestin në flagrancë për të, ka marrë në shqyrtim edhe ankimin ndaj vendimit të shkallës së parë, objekt shqyrtimi.

5.2.*Parimi i gjykatës së caktuar me ligj*, pasi gjykata e apelit ka tejkaluar kufijtë e shqyrtimit të çështjes, në kushtet kur ankimi lidhej vetëm me mosnjoftimin e tij gjatë shqyrtimit të çështjes në gjykatën e shkallës së parë.

5.3.*E drejta për t'u njoftuar e lidhur me të drejtën e mbrojtjes*, pasi gjykata e shkallës së parë e ka shqyrtuar në mungesë çështjen e kërkuarit, duke i caktuar atij mbrojtës kryesisht, ndërkohë që megjithëse gjykata ka pretenduar njoftimin e palëve nuk e specifikon mënyrën e njoftimit. Ky fakt nuk është sqaruar as nga mbrojtësi i caktuar kryesisht.

5.4.*Liria personale*, pasi në kushtet kur ai është arrestuar në datën 09.10.2023, afati i paraburgimit të tij duhej të shuhej në datën 09.04.2024, pra pas 6 muajsh nga data e arrestimit, sipas nenit 263, pika 1, shkronja “b”, të KPP-së, ndërkohë që depozitimi i akteve në gjykatë nga prokurori është bërë në datën 18.04.2024, pra tej afatit. Gjykata e shkallës së parë e ka konsideruar të drejtë këtë fakt me arsyetimin se nuk ka tejkalim afati dhe se perioda i përket fazës së gjykimit dhe jo asaj të hetimit, ndërsa këto të meta të vendimit të shkallës së parë janë lënë në fuqi edhe nga gjykatat më të larta.

III

Vlerësimi i Kolegjit

A. Për kriteret e pranueshmërisë së kërkesës

6. Çështja e legjitimitetit (*locus standi*) është një ndër aspektet kryesore që lidhet me nisjen e një procesi kushtetues. Sipas neneve 131, pika 1, shkronja “f”, dhe 134, pikat 1, shkronja “i”, dhe 2, të Kushtetutës, si dhe nenit 71 të Ligjit Organik të Gjykatës, çdo individ mund të vërë në lëvizje Gjykatën për gjykimin përfundimtar të ankesave kundër çdo akti të pushtetit publik ose vendimi gjyqësor që cenon të drejtat dhe liritë themelore të garantuara në Kushtetutë. Ankimi kushtetues individual, në çdo rast, duhet të plotësojë edhe kriteret kumulative të nenit 71/a të Ligjit Organik të Gjykatës, që lidhen me shterimin e mjeteve juridike efektive, afatin e paraqitjes së kërkesës, pasojat negative të pësura në mënyrë të drejtpërdrejtë e reale, mundësinë për rivendosjen e së drejtës së shkelur, si dhe rregullimet e veçanta ligjore të shqyrtimit paraprak të kërkesës.

7. Për sa u takon kriteret kumulative, mjafton mosplotësimi i njërit prej tyre që kërkuari të mos legjitimohet për vënien në lëvizje të gjykimit kushtetues. Mbledhja e

Gjyqtarëve evidenton se gjatë shqyrtimit paraprak të çështjes vlerësohet plotësimi i një ose më shumë kriterëve të legjitimit, në varësi të elementeve ose veçantive të çështjes konkrete, me qëllim që vendimi të jetë sa më i qartë për kërkuesin. Në këtë drejtim, mospërbushja edhe vetëm e një kriteri, pa ndjekur një radhë të caktuar të analizës së kriterëve, me pasojë moskalimin e saj në seancë plenare, e bën të panevojshëm verifikimin e kriterëve të tjera. Në rastin kur verifikohet dhe arsyetohet mosplotësimi i vetëm një kriteri, kjo vjen si rezultat i zbatimit të karakterit kumulativ të tyre dhe nuk nënkupton se kriteret e tjera paraprake humbasin rëndësinë që kanë për rezultatin e çështjes, në kuptimin që mjafton mosplotësimi i njërit kriter që të vendoset moskalimi i çështjes për shqyrtim në seancë plenare (*shih vendimin nr. 112, datë 30.04.2025 të Mbledhjes së Gjyqtarëve*).

8. Në lidhje me kriterin e *shterimit të mjeteve juridike efektive*, në kuptim të nenit 131, pika 1, shkronja “f”, të Kushtetutës, Kolegji konstaton se kërkuesi i është drejtuar Gjykatës me ankim kushtetues individual, duke ngritur pretendime për proceset gjyqësore të zhvilluara në gjykatat e zakonshme, dhe pasi ka shteruar në formë e në substancë mjetet e zakonshme të ankimit ndaj vendimeve të gjykatave më të ulëta, duke mos pasur mjet tjetër juridik në dispozicion për mbrojtjen e të drejtave të saj kushtetuese.

9. Për sa i takon legjitimit *ratione materiae*, Kolegji vëren se kërkuesi ka pretenduar cenimin e parimit të paanshmërisë, parimit të gjykatës së caktuar me ligj, së drejtës për t’u njoftuar të lidhur me të drejtën e mbrojtjes, si dhe të lirisë personale.

10. Kërkuesi, ndër të tjera, ka pretenduar cenimin e parimit të paanshmërisë, për dy situata. Së pari, pasi gjyqtari I.P. ka qenë në kushtet e papajtueshmërisë për shkak se ka dhënë një numër shumë të madh vendimesh për të, për të njëjtin procedim. Në të njëjtën situatë janë edhe dy gjyqtarët e tjerë të Kolegjit Penal që kanë gjykuar rastin objekt shqyrtimi, A.B. dhe M.B. Këto vendime gjenden në Gjykatën e Lartë e cila mund t’i vërë në dispozicion. Së dyti, gjyqtarja E.T., që ka miratuar në gjykatën e apelit arrestin në flagrancë për të, ka marrë në shqyrtim edhe ankimin për vendimin e gjykatës së shkallës së parë, objekt shqyrtimi.

11. Respektimi i parimit të paanshmërisë duhet të verifikohet duke aplikuar testin subjektiv, që ka të bëjë me verifikimin e bindjes ose interesit personal të një gjyqtari në një çështje të caktuar, si dhe testin objektiv, me të cilin shqyrtohet nëse gjyqtari ka ofruar garanci procedurale të mjaftueshme për të përjashtuar çdo dyshim legjitim të anshmërisë (*shih vendimet nr. 49, datë 16.10.2023; nr. 23, datë 04.11.2008; nr. 11, datë 02.04.2008 të Gjykatës Kushtetuese*). Veçanërisht për sa i përket kriterit të dytë, nëse ky kriter zbatohet për anëtarët e trupit gjykues, ai nënkupton se përveç sjelljes personale të çdo anëtari të trupit gjykues duhet të provohet nëse ka fakte bindëse të cilat vënë në dyshim paanshmërinë. Në këtë kuadër, edhe dukja e jashtme mund të ketë njëfarë rëndësie. Në përcaktimin nëse një çështje konkrete ka

arsye logjike për të dyshuar se një gjyqtar nuk është i paanshëm, këndvështrimi i atyre që ankohen për diçka të tillë është i rëndësishëm, por jo vendimtar. Në fakt, vendimtare është nëse objektiviteti i këtyre dyshimeve është mjaftueshmërisht i bazuar (*shih vendimin nr. 49, datë 16.10.2023 të Gjykatës Kushtetuese*).

12. Për sa i takon situatës së parë, se gjyqtari I.P. ka qenë në kushtet e papajtueshmërisë për shkak se ka dhënë një numër shumë të madh vendimesh për të, për të njëjtin procedim, si dhe pretendimit se në të njëjtën situatë paanshmërie janë edhe dy gjyqtarët e tjerë të Kolegjit Penal që kanë gjykuar rastin objekt shqyrtimi, A.B. dhe M.B., Kolegji vëren se edhe pse kërkuuesi ka barrën e provës në këtë drejtim, ai nuk ka paraqitur as argumente, as ndonjë akt provues, ose të dhënë për të mbështetur pretendimet e tij, si më sipër. Po kështu, kërkuuesi nuk ka arritur të provojë se proceset gjyqësore në të cilat pretendohet prej tij se kanë marrë pjesë më parë gjyqtarët e Gjykatës së Lartë kanë të bëjnë me shqyrtimin në fakt të së njëjtës çështje gjyqësore, çka mund të ketë krijuar një dyshim të justifikuar se vendimi i dhënë prej tij në rastin konkret ka qenë produkt i një procesi të njëanshëm.

13. Për sa i takon situatës së dytë, ku pretendohet se gjyqtarja E.T. që ka miratuar në gjykatën e apelit arrestin në flagrancë për të, ka marrë në shqyrtim edhe ankimin për vendimin e gjykatës së shkallës së parë, objekt shqyrtimi, Kolegji vëren se Gjykata e Lartë për këtë pretendim të kërkuetit ka arsyetuar se nuk konstatohen shkaqe papajtueshmërie për sa kohë që kërkimi i tij nuk është një kërkim tipik i fazës së seancës paraprake, çka mund të përbënte shkak për cenimin e paanshmërisë.

14. Në analizë të vendimmarrjeve të mësipërme të gjyqtarës E.T. të gjykatës së apelit, Kolegji evidenton se, në rastin konkret, bëhet fjalë për dy procese që kanë pasur objekte të ndryshme. Kështu, procesi i parë ka të bëjë me miratimin e arrestit në flagrancë të tij, ndërsa procesi objekt i ankimit kushtetues individual ka të bëjë me shqyrtimin e ankesës së kërkuetit lidhur me procesin për shuarjen e masës së sigurimit “Arresti në burg”.

15. Në këtë këndvështrim, Kolegji çmon se thjesht fakti i pjesëmarrjes të të njëjtit gjyqtar në gjykimin e këtyre dy proceseve, nuk është i mjaftueshëm në kuptim të testit subjektiv dhe atij objektiv të paanshmërisë për të vënë në diskutim respektimin e së drejtës për t’u gjykuar nga një gjykatë e paanshme. Në këtë kuadër, vazhdimësia e qëndrimit në vendimmarrjen e gjykatave të juridiksionit të zakonshëm nuk përbën në vetvete ndonjë shkak për mungesën e paanshmërisë. Në këto kushte, Kolegji vlerëson se pretendimi i kërkuetit për cenimin e parimit të paanshmërisë është haptazi i pabazuar.

16. Po kështu, kërkuuesi ka pretenduar edhe cenimin e *parimit të gjykatës së caktuar me ligj*, pasi gjykata e apelit ka tejkaluar kufijtë e shqyrtimit të çështjes, në kushtet kur ankimi lidhej vetëm me mosnjohimin e tij gjatë shqyrtimit të çështjes në gjykatën e shkallës së parë.

Në lidhje me këtë pretendim, kërkuesi nuk ka arritur të shpjegojë se në çfarë mënyre gjykata e apelit ka cenuar të drejtat e tij kushtetuese, për më tepër në kushtet kur gjykimi është vënë në lëvizje nga vetë ai. Kolegji gjithashtu vëren se thelbi i çështjes së iniciuar nga kërkuesi është cenimi i lirisë personale, si pasojë e shuarjes së masës së sigurimit, ndaj, në këtë kontekst, në shqyrtimin e ankimit dhe rekursit të tij, gjykatat e zakonshme u kanë dhënë përgjigje të arsyetuara edhe çështjes së themelit për të cilën ishin investuar ato gjykata. Për më tepër, në jurisprudencën e saj Gjykata ka theksuar se gjykimi kushtetues është i natyrës argumentuese, që do të thotë se u takon palëve të parashtrojnë argumentet faktike dhe ligjore mbi të cilat mbështesin pretendimet e tyre (*shih vendimet nr. 57, datë 25.07.2017; nr. 42, datë 25.05.2017; nr. 45, datë 29.06.2015 të Gjykatës Kushtetuese*). Në këtë kuadër, kërkuesi nuk ka dhënë asnjë argument se në çfarë mënyre ai është cenuar në të drejtat e tij kushtetuese, ndaj, për sa më sipër, Kolegji çmon se edhe ky pretendim i tij është haptazi i pabazuar.

17. Kërkuesi ka pretenduar edhe cenimin e *së drejtës për t'u njoftuar të lidhur me të drejtën e mbrojtjes*, me argumentin se gjykata e shkallës së parë e ka shqyrtuar në mungesë çështjen e kërkuesit, duke i caktuar atij mbrojtës kryesisht, ndërkohë që, megjithëse gjykata ka pretenduar njoftimin e palëve, nuk specifikon mënyrën e njoftimit. Ky fakt nuk është sqaruar as nga mbrojtësi i caktuar kryesisht.

18. Për këtë pretendim, nga vendimi i gjykatës së shkallës së parë rezulton se me caktimin e seancës gjyqësore ajo gjykatë ka vijuar me njoftimin e palëve. Në seancën e datës 26.04.2024 ka rezultuar se kërkuesi nuk u paraqit në seancë, duke lëshuar një deklaratë se nuk paraqitej në gjykim pa ditur arsyet e thirrjes, megjithëse fletëthirrja përmbante objektin e kërkesës “Shuarje mase”. Me qëllim respektimin e të drejtave procedurale të kërkuesit, ajo gjykatë ka shtyrë gjykimin dhe ka proceduar me njoftimin edhe njëherë të tij, i cili me të njëjtin argument nuk është paraqitur në gjykim. Gjykata e Apelit e Juridiksionit të Përgjithshëm për këtë pretendim ka arsyetuar se referuar procesverbalit gjyqësor të gjykimit në shkallë të parë, akteve të njoftimit dhe deklaratave, rezulton se ai ka marrë dijeni rregullisht për gjykimin, ndaj me të drejtë gjykata e shkallës së parë e ka konsideruar mënyrën e komunikimit si refuzim për pjesëmarrje, duke caktuar mbrojtës të zgjedhur kryesisht. Ky vlerësim është konsideruar i drejtë edhe nga Gjykata e Lartë, e cila ka vënë në dukje edhe faktin se gjykimi ishte iniciuar nga vetë kërkuesi. Edhe pretendimi për mosqarimin e kësaj situate nga mbrojtësi i caktuar kryesisht nuk qëndron, për sa kohë që kërkuesi kishte dijeni dhe nuk ishte paraqitur me vullnetin e tij në gjykimin e çështjes.

19. Lidhur me sa më sipër, bazuar dhe në arsyetimin e gjykatave të faktit, Kolegji evidenton se kërkuesi është njoftuar në formën e kërkuar nga ligji, dy herë nga gjykata e shkallës së parë, dhe mosparaqitja e tij për shkaqe të pabazuara, me të drejtë është konsideruar

si refuzim nga ajo gjykatë, për më tepër kjo edhe në kushtet që procesi gjyqësor objekt shqyrtimi ishte investuar nga vetë kërkuesi. Në këtë kuadër, Kolegji vlerëson se pretendimi i tij për cenimin e *së drejtës për t'u njoftuar i lidhur me të drejtën e mbrojtjes* është haptazi i pabazuar.

20. Gjithashtu, kërkuesi ka pretenduar cenimin e *lirisë personale* me argumentin se në kushtet kur ai është arrestuar në datën 09.10.2023, afati i paraburgimit të tij duhej të shuhej në datën 09.04.2024, pra pas 6 muajsh nga data e arrestimit sipas nenit 263, pika 1, shkronja “b”, të KPP-së, ndërkohë që depozitimi i akteve në gjykatë nga prokurori është bërë në datën 18.04.2024, pra tej afatit. Gjykata e shkallës së parë e ka konsideruar të drejtë këtë fakt me arsyetimin se nuk ka tejkalim afati dhe se periudha i përket fazës së gjykimit dhe jo asaj të hetimit, ndërsa këto të meta të vendimit të gjykatës së shkallës së parë janë lënë në fuqi edhe nga gjykatat më të larta.

21. Kolegji vlerëson se argumentet e kërkuesit, që lidhen me cenimin e *lirisë personale*, kanë të bëjnë me mënyrën e arsyetimit të gjykatave në rrëzimin e kërkesës së tij për shuarjen e masës së sigurimit personal “Arresti në burg”, ndaj do të analizohen në vijim në drejtim të kufizimit të *lirisë personale* të lidhur me standardin e arsyetimit të vendimit gjyqësor.

22. Neni 27, pika 1, i Kushtetutës parashikon se askujt nuk mund t'i hiqet liria, përveçse në rastet dhe sipas procedurave të parashikuara me ligj, të cilat parashikohen në mënyrë të detajuar në KPP. Në jurisprudencën e saj Gjykata është shprehur se kushtet, kriteret dhe procedurat për caktimin, zbatimin, rivlerësimin, zëvendësimin dhe kontrollin gjyqësor për masat e sigurimit, veçanërisht atyre të arrestit, janë drejtpërdrejt të lidhura me respektimin e të drejtave dhe lirive themelore të njeriut, konkretisht me lirinë e personit dhe se këto procedura duhet të kenë karakter gjyqësor dhe të sigurojnë garancitë e duhura sipas llojit të privimit të *lirisë* (shih vendimet nr. 40, datë 18.07.2012; nr. 28, datë 23.06.2011 të Gjykatës Kushtetuese).

23. Lidhur me arsyetimin e vendimeve gjyqësore, Gjykata ka pohuar se e drejta për proces të rregullt ligjor përfshin edhe të drejtën për të pasur një vendim gjyqësor të arsyetuar, që i garantohet individit nga nenet 42 dhe 142, pika 1, të Kushtetutës. Arsyetimi i vendimeve është element thelbësor i një vendimi të drejtë. Funkcioni i një vendimi të arsyetuar është t'u tregojë palëve që ato janë dëgjuar, si dhe u jep mundësinë atyre ta kundërshtojnë atë (shih vendimet nr. 21, datë 26.09.2022; nr. 67, datë 10.11.2017 të Gjykatës Kushtetuese). Vendimi gjyqësor, në çdo rast, duhet të jetë logjik, i rregullt në formë dhe i qartë në përmbajtje. Në tërësinë e tij ai duhet konsideruar si një unitet, në të cilin pjesët përbërëse janë të lidhura ngushtësisht mes tyre dhe ato duhet të jenë në shërbim dhe funksion të njëra-tjetrës. Argumentet e pjesës arsyetuese duhet të jenë të bazuara dhe të lidhura logjikisht, duke respektuar rregullat e mendimit të drejtë, dhe duhet të formojnë një përmbajtje koherente

brenda vendimit, i cili përjashton çdo kundërthënie ose kontradiksion të hapur ose të fshehtë (shih vendimet nr. 31, datë 29.05.2023; nr. 12, datë 19.03.2015; nr. 33, datë 08.12.2005 të Gjykatës Kushtetuese).

24. Gjykata e Shkallës së Parë e Juridiksionit të Përgjithshëm Tiranë ka vlerësuar se, në rastin konkret, në fazën në të cilën ndodhej procedimi (në gjykim, në seancë paraprake), për kohëzgjatjen e afateve të paraburgimit, zbatohet dispozita që parashikon afatin e kohëzgjatjes së tij në këtë fazë të procedimit. Konkretisht, duke konsideruar masën e dënimit për veprën penale për të cilën akuzohet i pandehuri, ndaj tij në fazën e gjykimit, afati i zbatueshëm i kohëzgjatjes maksimale të paraburgimit është ai i parashikuar nga neni 263, pika 2, shkronja “b”, i KPP-së, prej 9 muajsh, që nga ajo gjykatë nuk konstatohet të ketë përfunduar. Gjykata e shkallës së parë gjithashtu ka vlerësuar se në momentin e dorëzimit të kërkesës për dërgimin e çështjes në gjyq nga ana e prokurorit, për efekt të afateve të paraburgimit në referim të përcaktimeve të nenit 263, pikat 1 dhe 2, të KPP-së, është vërtetuar fakti i dorëzimit të akteve në gjykatë dhe, për pasojë, kohëzgjatja e afateve të paraburgimit në raport me parashikimet e nenit 263 të KPP-së do të kontrollohet në raport me atë kohëzgjatje. Dorëzimi i akteve në gjykatë, pavarësisht vlerësimit që mund të bëhet në lidhje me përkatësinë e seancës paraprake si fazë e procedimit (pjesë e hetimit paraprak, fazë autonome e procesit ose pjesë e gjykimit), në kuptim të nenit 263 të KPP-së, ndan momentin kohor në të cilin përfundon llogaritja e afateve të paraburgimit gjatë hetimit paraprak në raport me ato që zbatohen gjatë gjykimit në gjykatën e shkallës së parë.

25. Ajo gjykatë ka arsyetuar se për sa kohë që ligjvënësi nuk ka parashikuar afate të veçanta për fazën e gjykimit që lidhet me seancën paraprake, gjatë së cilës shqyrtohet kërkesa për “Dërgimin e çështjes në gjyq”, deri në momentin që kjo fazë e gjykimit përfundon me vendimmarrjen e gjyqtarit të seancës paraprake, afatet e paraburgimit që zbatohen gjatë saj do të jenë ato të parashikuara nga neni 263, pika 2, i KPP-së, të cilat fillojnë me regjistrimin e çështjes në gjykatë dhe përfundojnë në momentin e dhënies së vendimit përfundimtar nga gjykata që gjykon themelin e çështjes. Më tej ajo gjykatë argumenton se në varësi të vendimmarrjes së gjykatës që shqyrton çështjen në seancë paraprake, do të vlerësohet përfundimisht përkatësia e afateve të paraburgimit të konsumuar gjatë shqyrtimit të çështjes në këtë fazë. Në këtë analizë ajo gjykatë është bazuar edhe në konkluzionet e vendimit njëses nr. 00-2021-1134 (62), datë 01.11.2021. Për sa më sipër, konkludon ajo, në raport me fazën në të cilën ndodhet aktualisht procedimi ndaj kërkuesit, është e qartë se kohëzgjatja e afateve të paraburgimit në këtë fazë është ajo që lidhet me fazën procedurale të gjykimit dhe që nuk konstatohet që të jetë konsumuar.

26. Gjykata e Apelit e Juridiksionit të Përgjithshëm, pasi e ka vlerësuar të drejtë vendimmarrjen e gjykatës së shkallës së parë, ka arsyetuar se aktualisht kërkuesi është duke konsumuar afatet e paraburgimit që i përkojnë fazës së gjykimit (pasi aktet ishin depozituar në gjykatë prej datës 18.04.2024), në kuptim të nenit 263, pika 2, të KPP-së dhe ende nuk kishte ndodhur ose ishte vërtetuar ndonjë rrethanë që e kthen çështjen në fazën e hetimit, duke passjellë konsiderimin e këtyre afateve si afate që i përkasin fazës së hetimit paraprak. Ndërkohë, afati i paraburgimit i konsumuar gjatë fazës së hetimit paraprak dhe kërkimi për konstatimin e përfundimit të tij me pasojë shuarjen e masës së sigurimit, tashmë nuk ishte më në zbatim dhe në këtë këndvështrim, gjykata ku ndodheshin aktet mund të shqyrtonte dhe të vlerësonte kërkime që lidheshin me afatet e paraburgimit që i përkisnin fazës ku ndodhej çështja dhe jo pretendime mbi afate të një faze, e cila, deri në atë moment të shqyrtimit të çështjes, konsiderohej e përmbyllur, për sa kohë nuk kishte një vendimmarrje për kthimin e çështjes për hetime. Ajo gjykatë ka arsyetuar se, në rastin konkret, në fazën në të cilën ndodhej procedimi (në gjykim, në seancë paraprake), për kohëzgjatjen e afateve të paraburgimit zbatohej dispozita që parashikonte afatin e kohëzgjatjes së tij në atë fazë të procedimit, duke konsideruar masën e dënimit për veprën penale për të cilën akuzohej i pandehuri, ndaj tij në fazën e gjykimit, afati i zbatueshëm i kohëzgjatjes maksimale të paraburgimit ishte ai i parashikuar nga neni 263, pika 2, shkronja “b”, pra afati maksimal 9 muaj, i cili nga gjykata e shkallës së parë me të drejtë nuk u konstatua që të kishte përfunduar.

27. Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë i ka vlerësuar të drejta vendimet e gjykatave të faktit, duke arsyetuar se afatet, brenda të cilave duhet të përfundojë secila nga fazat e procedimit penal, janë vendosur për të siguruar një ekuilibër ndërmjet nevojave të sigurimit, të drejtave e garancive të të hetuarit dhe të të pandehurit. Ai Kolegj ka konkluduar se faza në të cilën gjendej çështja ishte ajo e gjykimit ndaj nuk konstatohej shkelje e afateve të paraburgimit për këtë fazë.

28. Duke marrë në analizë sa më sipër, Kolegji vëren se të tria gjykatat e zakonshme kanë analizuar në drejtim të fazës procedurale ku ndodhej çështja e kërkuesit, duke arsyetuar vendimmarrjen e tyre në raport me nenin 263 të KPP-së dhe përfundimet e vendimit njëses nr. 00-2021-1134 (62), datë 01.11.2021 të Gjykatës së Lartë. Ato gjykata me të drejtë kanë konkluduar se në momentin e paraqitjes së kërkesës për shuarjen e masës së sigurimit nuk zbatoheshin më afatet procedurale të fazës së hetimeve paraprake, por ato të fazës së gjykimit, të cilat nuk rezultonin të ishin shkelur. Gjithashtu, vendimet gjyqësore, në tërësinë e tyre, paraqiten të rregullta në formë, të qarta, koherente dhe pa kundërthënie në përmbajtje, duke respektuar standardet e arsyetimit të vendimit gjyqësor.

29. Thënë këto, vendimet objekt kundërshtimi nuk cenojnë kriteret e vendosura nga jurisprudenca kushtetuese për arsyetimin e vendimit gjyqësor, si dhe nuk i kanë kufizuar atij lirinë personale në kundërshtim me normat procedurale penale. Për rrjedhojë, Kolegji vlerëson se pretendimi i kërkuarit për cenimin e lirisë personale i lidhur me standardin e arsyetimit të vendimit gjyqësor është haptazi i pabazuar.

30. Nisur nga sa më sipër, Kolegji çmon se kërkesa nuk plotëson kriteret ligjore për pranimin e saj për shqyrtim në seancë plenare.

PËR KËTO ARSYE,

Kolegji i Gjykatës Kushtetuese, në bazë të neneve 31 dhe 31/a, pika 2, shkronja “e”, të ligjit nr. 8577, datë 10.02.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar,

V E N D O S I:

Moskalimin e çështjes për shqyrtim në seancë plenare.